

USNESENÍ

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátu složeném z předsedy Ing. Mgr. Martina Jakuba Bruse a soudců JUDr. Martiny Vernerové a JUDr. Jiřího Derfla ve věci

žalobce: **Žatecký spolek Handicap z. s.**, IČO: 26595575,
sídlem Stavbařů 2696, 438 01 Žatec,

proti

žalovanému: **Zastupitelstvo Ústeckého kraje**,
sídlem Velká Hradební 3118/48, 400 02 Ústí nad Labem,

o žalobě proti usnesení žalovaného ze dne 6. 9. 2021, č. j. 025/9Z/2021,

takto:

- I. Žaloba se odmítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**
- III. Žalobci se vrací** zaplacený soudní poplatek v částce 3 000 Kč, která bude žalobci vyplacena z účtu Krajského soudu v Ústí nad Labem do třiceti dnů od právní moci tohoto usnesení.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou u zdejšího soudu dne 8. 11. 2021 se žalobce domáhal, aby soud zrušil usnesení Zastupitelstva Ústeckého kraje ze dne 6. 9. 2021, č. j. 025/9Z/2021. Předmětným usnesením žalovaný rozhodl o vyřazení služeb odborné sociální poradenství (ID 8187057), sociálně aktivizační služby pro seniory a osoby se zdravotním postižením (ID 2266383) a terénní programy (ID 5355584) poskytovatele Žatecký spolek Handicap z. s. (tj. žalobce) ze Základní sítě sociálních služeb Ústeckého kraje (dále jen „základní síť“) k 31. 12. 2021 a vyslovil, že služby nezařazené do základní sítě neobdrží pověření Ústeckého kraje k zajištění dostupnosti poskytování sociálních služeb zařazených do základní sítě s účinností od 1. 1. 2022.
2. Soud se nejprve zabýval tím, zda jsou splněny podmínky řízení. Žaloba, kterou žalobce podal, směřuje proti usnesení (rozhodnutí) žalovaného, a tudíž se jedná o žalobu proti rozhodnutí správního orgánu, která je jako institut upravena v části třetí, hlavě druhé, prvním dílu zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), tj. v § 65 až § 78. Podle § 68 písm. e) s. ř. s. platí, že žaloba je nepřípustná také tehdy, domáhá-li se přezkoumání rozhodnutí, které je z přezkoumání podle tohoto nebo

zvláštního zákona vyloučeno. Podle § 70 písm. a) s. ř. s. jsou ze soudního přezkoumání vyloučeny úkony správního orgánu, které nejsou rozhodnutími. Soud proto zkoumal, zda napadené usnesení žalovaného představuje rozhodnutí správního orgánu ve smyslu § 65 s. ř. s.

3. Podle § 65 odst. 1 s. ř. s. platí: *„Kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti, (dále jen ‚rozhodnutí‘), může se žalobou domáhat zrušení takového rozhodnutí, popřípadě vyslovení jeho nicotnosti, nestanoví-li tento nebo zvláštní zákon jinak.“*
4. Výkladem pojmu rozhodnutí ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. se opakovaně zabýval Nejvyšší správní soud ve své judikatuře, ze které vyplývá, že je nutno posuzovat, zda má napadený úkon povahu individuálního správního aktu, tedy zda je zde konkrétní individualizovaný adresát takového vrchnostenského aktu, zda tento úkon zakládá, mění, ruší nebo závazně určuje jeho konkrétní práva a zda je vydán ve formalizovaném řízení upraveném právními předpisy správním orgánem v mezích jeho zákonem stanovené pravomoci jako materializovaný akt obsahující stanovené náležitosti, komunikovaný adresátovi (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 8. 2014, č. j. 6 As 68/2012-47, publ. pod č. 3104/2014 Sb. NSS).
5. V usnesení ze dne 10. 7. 2018, č. j. 9 As 79/2016-41, publ. pod č. 3779/2018 Sb. NSS, rozšířený senát Nejvyššího správního soudu vyslovil, že *„[r]ozhodnutí ve smyslu § 65 s. ř. s. je do určité míry formalizovaný projev vůle správního (dohledového) orgánu, který obsahuje zákonem stanovené náležitosti. Formální znaky rozhodnutí ve smyslu § 65 s. ř. s. jako znaky vymezující nezbytné vlastnosti přezkoumávaného aktu – jak uvádí shora citované usnesení rozšířeného senátu – vyplývají z těch míst dílu prvního části druhé soudního řádu správního, která se týkají např. časových podmínek podání žaloby (oznámení rozhodnutí jako zásadně písemného aktu) či vlastností, které tento akt nutně musí mít, aby obstál v přezkumu (přezkoumatelnost; náležitosti, které vylučují, že by šlo o akt nicotný). Těmito formálními znaky (srov. zejména § 71, 72 a 76 s. ř. s.) tedy jsou: i) předepsaná formalizovaná podoba úkonu, který obvykle obsahuje výrok a odůvodnění; ii) skutečnost, že úkon je vydáván v rámci formalizovaného postupu, byť nemusí jít o řízení ve smyslu správního řádu či daňového řádu; iii) o průběhu a výsledku postupu je pořizována dokumentace, iv) výsledný úkon je oznamován účastníkům řízení (srov. L. Jemelka, M. Podbrázeký, P. Vetešík, J. Zavřelová, D. Bohadlo, P. Šuránek.: Soudní řád správní. Komentář. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2013, s. 487-521).“*
6. Na citované závěry navázal rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 17. 9. 2019, č. j. 1 As 436/2017-43, publ. pod č. 3931/2019 Sb. NSS, v němž konstatoval, že *„[k] naplnění formálního znaku rozhodnutí ... zpravidla postačuje to, aby založení, změna, zrušení nebo závazné určení práv individuálně určených jednotlivců (adresátů) bylo vtěleno do aktu správního orgánu, u něž je předepsána písemná forma a k jehož vydání je zákonem dána kompetence správního orgánu při splnění zákonem stanovených podmínek, které je správní orgán povinen posoudit. Tím budou pravidelně dány znaky ‚individuálního správního aktu, jak takovému pojmu rozumí hlavní proud doktríny správního práva‘ (srov. usnesení rozšířeného senátu ve věci Olomoucký kraj)“* [tj. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2010, č. j. 7 As 3/2008-98, publ. pod č. 2206/2011 Sb. NSS].
7. V projednávané věci žalovaný rozhodl o vyřazení výše uvedených služeb žalobce ze Základní sítě sociálních služeb Ústeckého kraje. Žalovaný postupoval podle § 95 písm. g) a

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

h) zákona č. 108/2006 Sb., o sociálních službách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o sociálních službách“), z nichž vyplývá, že kraj zajišťuje dostupnost poskytování sociálních služeb na svém území v souladu se střednědobým plánem rozvoje sociálních služeb a určuje síť sociálních služeb na území kraje. V souladu s § 14 odst. 1 a 2 zákona č. 129/2000 Sb., o krajích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „krajské zřízení“) ve spojení s § 35 písm. d) téhož zákona tak kraj činí v samostatné působnosti.

8. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 20. 2. 2018, č. j. 9 As 336/2017-18, dovodil, že usnesení zastupitelstva kraje přijímané ve věcech samostatné působnosti je rozhodnutím kolektivního orgánu (zastupitelstva kraje), jemuž nepředchází správní řízení, není odůvodněno, ve věci není veden správní spis a proti usnesení zastupitelstva není stanoven žádný opravný prostředek; nejedná se proto o rozhodnutí ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. S tímto názorem Nejvyššího správního soudu se zdejší soud plně ztotožňuje a považuje jej za přílehlavý i v nyní projednávané věci.
9. Žalobou napadené usnesení zastupitelstva tak podle soudu nesplňuje výše uvedené požadavky na rozhodnutí ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. Zastupitelstvo svá usnesení vydává v rámci postupu, který je upraven v § 39 a násl. krajského zřízení. Jde o proceduru rozhodování zastupitelského orgánu místní samosprávy v samostatné působnosti, která nemá formální znaky správního řízení, rozhodnutí nejsou (a podle zákona ani nemusí být) odůvodněna, nejsou zde účastníci řízení, nevede se správní spis a nejsou splněny další formální znaky. Tato procedura se blíží spíše rozhodování orgánů moci zákonodárné a neřídí se ani správním řádem, ani základními zásadami činnosti správních orgánů. Jde o proceduru *sui generis*, jejíž právní úprava je diametrálně odlišná od úpravy správního řízení. Účel této procedury je také odlišný od účelu správního řízení – je jím úprava autonomního rozhodování Ústavou České republiky předvídaného orgánu místní samosprávy, jehož autonomie je chráněna zejména článkem 101 odst. 2 a 4 Ústavy České republiky, zatímco účelem správního řízení je vydání konstitutivního či deklaratorního rozhodnutí (individuálního správního aktu) v konkrétním případě a pro jmenovitě určenou osobu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2020, č. j. 1 As 122/2020-25).
10. S ohledem na výše uvedené soud shledal, že napadené usnesení žalovaného není rozhodnutím ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s., tudíž je vyloučeno ze soudního přezkumu podle § 68 písm. e) a § 70 písm. a) s. ř. s. a nelze se proti němu bránit žalobou proti rozhodnutí správního orgánu. Soud proto vyhodnotil žalobu jako nepřipustnou a podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. ji odmítl.
11. Z důvodu odmítnutí žaloby soud současně v souladu s § 60 odst. 3 větou první s. ř. s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení.
12. Jelikož řízení skončilo odmítnutím žaloby před prvním jednáním, soud podle § 10 odst. 3 věty poslední zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o soudních poplatcích“) rozhodl rovněž o vrácení žalobcem zaplaceného soudního poplatku za podání žaloby v částce 3 000 Kč. Tato částka bude žalobci vrácena z účtu krajského soudu ve lhůtě stanovené v § 10a odst. 1 zákona o soudních poplatcích.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu,

sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 20. července 2022

Ing. Mgr. Martin Jakub Brus, v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.